

ВИЗИОНЕРСТВО И ПОСТАВЯНЕ НА ЦЕЛИ

ОЦЕНЯВАЙТЕ НЕЩАТА, КОИТО ИМАТЕ В ЖИВОТА СИ

Една история разказва, че двама приятели вървели през пустинята. По време на пътуването те се скарали и единият приятел ударил другия в лицето.

Този, който получил шамар, бил наранен, но без да каже нищо, написал на пясъка „Днес най-добрият ми приятел ме удари в лицето“. Те продължили да вървят, докато не намерили оазис, където решили да се изкъпят. Удареният затънал в тинята и започнал да се дави, но приятелят му го спасил. След като се възстановил от преживяното, той написал на един камък „Днес моят най-добър приятел спаси живота ми“.

Приятелят, който ударил и спасил най-добрия му приятел, го попитал: „След като те нараних, ти пишеше на пясъка, а сега пишеш на камък, защо?“ Другият приятел отговорил: „Когато някой ни нарани, трябва да го запишем на пясъка, където ветровете на прошката могат да го изтрият. Но когато някой направи нещо добро за нас, ние трябва да го гравираме в камък, където никой вятър не може да го изтрие.“

МАГАРЕТО И КОНЯТ

Магарето и конят вървели към една воденица. Магарето едва се влачело, защото на гърба му били натоварени два чувала жито, а охраненият кон препускал ненатоварен в галоп и весело цвилел.

"Ох!", изпъшкало магарето. "Колко тежат тези чували! Едва дишам. Ако падна, ще умра. Моля те, Коню, помогни ми! Кажу на нашия собственик да прехвърли единия чувал на гърба ти."

Но конят се престорил, че не чува магарето и не му пукало за преуморения му другар. На едно скалисто място магарето се спънало, паднало на земята и умряло под чувалите. Тогава стопанинът на двете животни сложил седлото и чувалите на магарето върху гърба на коня, ударил коня с камшик и го подкарал напред. Конят се превил под тежкия товар, въздъхнал, навел глава към магарето и казал: „Ех, братко, ако бях послушал молбите ти, сега щях да нося само един чувал жито.“ И започнал да преплита краката си.

БЪРЗА ПЕЧАЛБА – БЪРЗА ЗАГУБА

Един човек отишъл на пазара и занесъл кошница с яйца за продажба. Бил сложил пръчка на кошницата и я носел на рамо. Човекът вървял и си говорел: „Сега нося триста яйца. Ако ги продам за една монета всяко, ще взема триста монети, ако ги продам за две, ще взема шестстотин монети. С тези пари ще купя една свиня, ще я храня, тя ще роди дванадесет прасета, все женски. Тези дванадесет прасета ще пораснат и всяко ще има още по дванадесет, а аз ще имам голямо стадо прасета. Ще водя това стадо да пасе в гората - да яде, добре да се храни. И така, ще ги занеса после на пазара и ще ги продам всичките и ще спечеля много пари от тях. След това ще купя бял кон. Ще се обръсна и ще изгладя дрехите си, ще се облека много добре, после ще се кача на коня, ще наклоня шапката си и ще отида право в царския дворец, бърз като вятъра. Там сутрин, вечер ще яздя около царските порти, та цялата нива ще бъде изкопана от нозете на коня, все едно прасета са я копали. И царската дъщеря ще ме гледа от чардака и ще ме хареса. Е, ако ме иска царската дъщеря, ще я взема. Тя ще ми роди мъжко дете и ще го кръстя Богданчо. Когато отида да пазарувам, ще му купя ябълки. И като се прибера, Богданчо ще изтича да ме посрещне на вратата. И аз ще протегна ръце да го прегърна и ще кажа: - Ела при мен, сине Богданчо, ела при тате да ти дам една ябълка!” Като казал това, човекът забравил какво носи, протегнал ръце, за да покаже как ще прегърне Богданчо. И в този момент изпуснал пръчката от рамото си и кошницата с яйца паднала на земята! Яйцата се счурили, а човекът изстенал: „Ех, цялото ми богатство изчезна!” Като се навел да подбере по-здравите яйца, видял друг човек да върви след него и смутен го попитал: „Братко, отдавна ли ме следиш?” „Откакто започна да печелиш пари, докато не загуби всичко, аз съм през цялото време след теб”, казал мъжът.

KFC

Може да не сте чували за полковник Сандърс, но със сигурност сте чували за KFC. Е, полковник Сандърс е онзи хубав старец, който може да се види по всички фасади на известните ресторанти KFC. Неговата история може да бъде истински урок по издръжливост за много предприемачи и бизнесмени днес.

Харланд Дейвид Сандърс е роден в края на 19 век в бедно американско семейство. На 10-годишна възраст започва да работи и не спира да го прави през целия си живот, който представлява дълга поредица от провали.

Първият му голям бизнес е продажбата на карбидни лампи. За съжаление бизнесът му бързо остарява на фона на мощна кампания за електрификация, която започва в цяла Америка. След провала на бизнеса с лампи Сандърс внезапно сменя професията си и започва да практикува право, което също приключва бързо, след като се замесва в съдебна битка. Въпреки че в крайна сметка е напълно оправдан, репутацията му е завинаги опетнена и той е наясно, че е невъзможно да продължи по същия път.

И Сандърс продължава по нов път! Новият му бизнес е ресторант, в който е решен да покаже своите кулинарни умения и най-вече южняшкия специалитет, с който се справя много добре - пържено пиле с картофено пюре, приготвено с ароматни и пресни билки. Освен това, за да бъде перфектен в управлението на ресторанта си, той завършва осемседмичен стаж в университета Корнел. Не след дълго губернаторът на Кентъки го удостоява с почетната титла „Полковник на Кентъки“ като признание за приноса му към разпространението на американската кухня.

Шансът сякаш най-накрая му се усмихва. Но не! Не и този път! Сандърс губи повечето си клиенти заради строителството на магистрала. Бизнесът му е на ръба на фалита, той продава на загуба и едва успява да изплати дълговете си.

Разорен и победен, на 66-годишна възраст той трябва да се задоволи със 105 долара на месец социални помощи.

Докато повечето хора биха коленичили пред това, което съдбата им е отредила, и биха приели лошия си късмет, Сандърс избира да действа, вместо да се оплаква. Решен да си стъпи отново на краката и убеден в потенциала на известната си рецепта за пържено пиле, той решава да я комерсиализира. Вместо да продаде рецептата, той предлага на собствениците на ресторанти да я използват и да му дават малка сума за всяко продадено пиле. Това обаче не се оказва лесно и упоритостта му е подложена на сериозно изпитание.

Сандърс кръстосва Америка в продължение на две дълги години в старата си кола, спейки на задната седалка. Въпреки отказите, той се старае винаги да бъде свеж и ентузиазирани, когато убеждава всеки нов ресторантьор в качествата на своята рецепта.

И така – за две години получава повече от 1 009 отказа, преди да чуе първото Да! Да, правилно прочетохте – хиляда и девет отказа от собственици на ресторанти. Колко хора смятате, че биха продължили след 50 отказа? А след 100? След 200? След 500? След 1 000? Но полковник Сандърс бил разбрал, че единственият начин да се провалиш е да се откажеш. И неговата упоритост е възнаградена в края на 50-те години на миналия век, когато вече е начело на империя от 400 франчайз ресторанта. В началото на 60-те години Kentucky Fried Chicken започва да печели около 300 000 долара годишно. И защитавайки тайната си, полковникът скоро става седемдесетгодишен мултимиллионер.

СТРОЕТЕ КАТО ДЕТЕ

През едно топло лято на красив плаж малко момче стои на колене, загребва и натъпква пясъка с пластмасова лопатка в кофа. То обръща кофата на повърхността и я повдига. И за радост на малкия архитект се създава кула на замък. Детето работи цял следобед, прокопава ров, укрепва стени, изгражда часови с капачки от бутилки и мостове с пръчици от сладолед. С неговите часове упорит труд на плажа ще бъде построен пясъчен замък.

В голям град с оживени улици и шумен трафик, мъж работи в офис. Той подрежда документи на купчини, делегира задачи, държи телефона на рамото си и удря с пръсти по клавиатурата. Жонглира с числата, договорите се подписват и за голяма радост на човека се реализира печалба. Цял живот ще работи. Формулиране на планове и прогнозиране на бъдещето. Неговите анюитети ще бъдат стражи, а капиталовите печалби ще бъдат мостове. Ще бъде изградена империя.

Двамата строители на двата замъка имат много общи неща. И двамата оформят от гранули величия. И двамата правят нещо красиво от нищо. И двамата са много усърдни и решени да изградят своя свят. И за двамата вълната ще се надигне и краят ще дойде. И все пак тук приликите спират. Защото малкото момче вижда края на своя замък, докато мъжът го игнорира. С приближаването на здрача и приближаването на вълните детето скача на крака и започва да пляска, докато вълните отмиват неговия шедьовър. Няма скръб. Без страх. Без съжаление. То не е изненадано, знаело е, че това ще се случи. То се усмихва, взема инструментите си, хваща баща си за ръка и се прибира вкъщи.

Мъжът в неговия изтънчен офис не е мъдър като детето. Докато вълната на годините се срутва върху неговата империя, той е ужасен. Кръжи над пясъчния паметник, за да го защити. Опитва се да спре вълните със стените, които е направил. Ръмжи на прииждащия прилив. „Това е моят замък“, възразява той. Не е нужно океанът да отговаря. И двамата знаят на кого принадлежи пясъкът.